

เดลินิวส์

ประจำวันพุธที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ. 2549

ปลูกจิตสำนึกแห่งความพอเพียง

แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งเป็นปรัชญาชี้แนวทางการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนทุกระดับจากครอบครัว สู่ชุมชนจนถึงรัฐนั้น แม้มีความลึกซึ้ง แต่ไม่ใช่เรื่องยากในการยึดถือทำตาม ทั้งเริ่มได้ทันทีที่ไม่จำเป็นต้องเป็นสถานประกอบการหรืองานอาชีพใด กระนั้นก็ดีในยามที่รัฐบาลมุ่งใส่ใจเพียงความร่ำรวยจากทุนนิยม และพยายามทำให้เห็นว่าไม่เดินตามแนวทางแห่งทุนคงไม่ได้ จึงทำให้ความพอเพียงไม่ใช่ชื่อนำแห่งการพัฒนา อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าชื่นชมกับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่เริ่มให้ทำนาในมหาวิทยาลัยครั้งแรก เพื่อให้นักศึกษาได้สัมผัสกับความจริง สัมผัสกับปัญหา และความทุกข์ยากของผู้อื่น

เศรษฐกิจพอเพียง มิได้จำกัดตัวอยู่กับภาคการเกษตรกรรม แต่ผู้บริหารสถานศึกษาดังกล่าวระบุว่า การทำแปลงนาในมหาวิทยาลัย เพื่อให้นักศึกษาได้มองออกจากตัวเองไปสู่ผู้อื่นและสังคม เป็นการสร้างจิตสำนึกความรับผิดชอบต่อสังคมที่มหาวิทยาลัยจะต้องมุ่งปลูกฝัง นอกเหนือจากการสร้างความเป็นเลิศทางวิชาการ การที่นักศึกษาได้ทดลองทำนาด้วยตนเอง จะทำให้นักศึกษาเชื่อมโยงข่าวที่รับประทานไปถึงชาวนาผู้ปลูกเชื่อมโยงสู่สังคมไทย นำไปสู่การมองตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และพร้อมจะมีส่วนร่วมสร้างสรรค์สังคมต่อไป

การทำแปลงนาครั้งนี้ มหาวิทยาลัยนำที่ดินราว 6 ไร่ ที่มีอยู่มาจัด ซึ่งเป็นการเริ่มต้นในจุดที่พอจะจัดทำได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นชัดเจนว่า การจะเริ่มต้นไม่ใช่เรื่องยุ่งยาก แต่ผลตอบแทนจะสูงมาก เพราะนอกจากได้ผลผลิตเพื่อบริโภค ยังส่งผลต่อการสร้างจิตสำนึกรับผิดชอบต่อสังคม การตระหนักในปัญหาที่มีกับเกษตรกร และการเข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างตนเองกับสังคมผ่านประสบการณ์ที่ลงมือปฏิบัติทำนองที่เกษตรกร ซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ทำอยู่

หลักสำคัญของการดำเนินชีวิตแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง มีเพียงการรู้จักความพอประมาณ การรู้จักใช้อย่างมีเหตุผลและมีภูมิคุ้มกัน แต่การที่องค์กรประกอบต่าง ๆ ในสังคมมุ่งเน้นไปที่การผลิตเพื่อรับใช้ระบบทุนนิยม เอาทุนเป็นตัวตั้ง แข่งขัน วัดผลกำไรที่ตัวเลขการขายตัวทางเศรษฐกิจ จนฝังอยู่ในพื้นฐานวิธีคิดว่า ถ้าไม่เร่งการผลิตตอบสนองความต้องการ ก็จะไม่มียาขายได้สูง ๆ และกระตุ้นให้แข่งขันใช้จ่ายต่อไปเป็นทอด ๆ การพูดถึงของกลไกระดับรัฐที่ให้ความสำคัญอย่างเบาบาง นำหนักน้อยกว่าทุนนิยม ทำให้การขับเคลื่อนขาดความกระตือรือร้น การที่สถาบันการศึกษามักริเริ่มเช่นนั้นน่าเชื่อว่าจะเป็นแบบอย่างที่ทำให้คนที่ขาดความมั่นใจมีความกล้ามากขึ้น หากจะให้ดีจึงควรกระตุ้นให้สถาบันอื่น ๆ ทำพร้อมกันไปด้วย.

วิทยาศาสตร์

27 ก.ค 2549

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล นายกสภา ม.ธรรมศาสตร์ และ ศ.ดร.สุรพล นิติไกรพจน์ อธิการบดี มธ. ทำนาในพิธีเปิดโครงการธรรมศาสตร์ทำนา เสริมธุรกิจพอเพียง.

๖๐...ไม่เสีย
แรงที่ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา ซึ่งนั่งเก้าอี้ นายกสภามหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ ที่พ่วงด้วยตำแหน่งประธานมูลนิธิข้าวไทย แล่ข้าวสุกแบบติดตลกของ นายก
สภามธ. ในฐานะประธานเปิดโครงการ "ธรรมศาสตร์ ทำนา เสริมธุรกิจพอเพียง" ที่ มธ.
ศูนย์รังสิต ก็เรียกเสียงฮา และ โกลยใจคนร่วมงาน ไปแบบเต็มๆ "ก่อนที่ก้าวขึ้นตำแหน่ง

นายกสภามธ. ก็คิดอยู่นาน นึกไม่ถึงว่าจะต้องมาทำนา
ด้วยดีใจที่มธ. มีโครงการนี้ เพื่อให้คนเรียนรู้ชีวิตชาว
นา ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศผมไม่เคยหวังเลยที่
ได้เป็นนายกสภามธ." ●●

รวมศาสตร์ให้คนกำหนด

บันไดแรกก่อนล้ำนักกรักประชาชน

ฉบับ เฉพาะ ไทย

คม ชัด ลึก

30 ก.ค 2549

ดร.สุเมธ ศ.ดร.สุรพล และนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

มันคง ตรงไป ตรงมา แห้วเหี้ย

1 ๙.ค. 2549

นาดีที่ธรรมศาสตร์

ผมเป็นเด็กบ้านนอกที่อยู่ในตลาด
หลังบ้านเป็นสวน ออกไปหน่อยซั๊กโล
เดี๋ยวก็เป็นนา ไปโรงเรียนก็เดินผ่าน
ท้องนา ทำชกเพื่อนกันนัดทุ่งนาหลังวัด
เป็นเวทีมวย

กระนั้นผูกพันกับนาแค่เป็นทางผ่าน
ปิดเทอมก็ไปแหวกต้นข้าวจับปลากัด
เอาขังข้าวมาแต่งลิ้นเป่าให้เสียงดัง มาก
กว่านั้นแค่กินข้าวเม่าอร่อยลิ้น

ผมมาอยู่กับนาตอนทั้งบ้านเกิด
มาอยู่กรุงเทพฯ ที่มหาวิทยาลัยไม่มี
หน่วยกิตทำนา โชคดีมีค่ายพัฒนาก็ไป
เรียนรู้กับเขาด้วยการดำนา สุดยอดครับ
ทั้งเหนื่อยทั้งล่าและประจักษ์ถึงหลังสุฟ้า
หน้าสูติน ถึงแก่หัวใจ นึกเสียดายอยู่
บ้านนอกมาหลายปีไม่ยักมีวาสนาสัมผัส
นาแบบชนิดแบบนี้

ประทับใจชาวนา แล้วประทับใจ
ลูกเสือชาวบ้านที่ล้อมหน้าล้อมหลังไม่ให้
อาศัยวัดพักในคืนนั้นด้วยข้อหาฆ่าปลุก
ระดม ช่างมันเกิด ถือเสียว่าประสบการณ์
ชีวิตซื้อหาไม่ได้

มีข่าวธรรมศาสตร์เขาทำนา
ฟังประธานสภามหาวิทยาลัย อธิการบดี

และนักศึกษาที่ลงนาพูดกันแล้ว ได้แต่
สารว่าถูกทางแล้ว ไม่ใช่ทางแมว อัน
หลังนั้นมันทางนรก

ถ้านักศึกษาได้รู้ของจริง ได้เห็น
ต้นกล้า ต้นข้าว รู้วิธีปักดำ วิธีบำรุง
รักษาดันข้าวกระทั่งเก็บเกี่ยวเป็น
ข้าวเปลือกก่อนสีเป็นข้าวสารให้เราได
กินกัน เท่ากับเขาได้รู้รากเหง้าตัวเอง
ชุมชนเกษตรไม่ใช่ไนส์ หรือนรก อีส
คัมมิง เท่ากับรู้เจียมนำไปสู่สารพัดเจียม
ฐานแห่งความพอเพียง โดยไม่หวังการ
ว่าข้าเป็นบัณฑิตผู้รู้ทุกอย่าง ไม่รู้อย่าง
เดียวคือตัวเอง

ผมอยากให้นักศึกษาธรรมศาสตร์
ทุกคนได้ลงนาไม่ว่าจะเรียนสังคมศาสตร์
เรียนหมอ เรียนวิศววะ สถาปัตย์
วิทยาศาสตร์ฯลฯ เขาจะได้รู้จักวิถีชาวนา
วิถีคนยากคนจนแต่เนิ่นๆ ไม่งั้นจบไป
เป็นบัณฑิตครึ่งซัง เกินซัง ลืมกำพิศ
ตัวเองด้วยโรคละโมภจ้อฉลหน้าหนา
ข้าเดิมประเทศชาติ

นาธรรมศาสตร์ถือเป็นนาดี อดม
ด้วยปุ๋ยยี่ห้อ “ธรรมศาสตร์สอนให้รัก
ประชาชน” เป็นพื้นฐาน เด็กนักศึกษา
ลูกแม่โดมคือเมล็ดข้าวพันธุ์ดี

นาดีๆ ปลูกด้วยข้าวพันธุ์ดี
ประเทศไทยก็พอมีความหวังบ้างครับ

พอใจ สะพรังเนตร